

**Vysokoškolská kvalifikační práce (bakalářská práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: Aneta Willertová

Název práce: Zaklenuť

Slovní hodnocení:

V úplně prvním e-mailu před půl rokem mi Aneta Willertová o své práci napsala, že má být „popsáním psychologického fenoménu fabulačního přístupu k realitě“. Také další popis, dovedený postupně k finálnímu doprovodnému textu bakalářské práce, vzbuzoval značné naděje. Autorka se ve své práci – inspirovaná světem počítačových her i filmy Davida Lynche – pokouší o vytvoření „imaginárního prostoru mysli“.

Z imaginárního popisu nebylo příliš jasné, jakým způsobem chce Aneta Willertová svou vizi realizovat. Až po společném setkání, která mi ukázala plánek svého budoucího pokojíčku, fotografie z něj a několik videí, která zde průběžně natáčí, si mohu dílo představit – neměla jsem ale zatím možnost je vidět jako celek, tudíž je toto hodnocení založené pouze na dokumentaci.

Je asi nevyhnutelné, že realizace – tak, jak ji mohu posoudit - je zklamáním, neboť cíle, který si autorka stanovila, je asi téměř nemožné dosáhnout (zvolenými prostředky). Autorka vytvořila ztemnělý prostor, do kterého postupně umísťuje předměty, k nimž má osobní (nostalgický) vztah, dále knihy, věci denní potřeby, ale také květiny coby „živé procesy myšlení“. Audio nahrávka, která má znít v prostoru, je jakýmsi imaginativním příběhem, jednak autobiografickým, jednak odkazujícím k tomu, co se děje v naší mysli. Autorka v prostoru „prožívá“ zhruba týden před obhajobou, pokojíček zabydluje a plní věcmi a tento proces plnění dokumentuje na video, na psacím stroji píše poznámky. Sledování videí není příliš zábavné, ba naopak je spíš trýznivé. Rozmazané záběry kamery, začínající a končící vzorem koberce, narušované zvukem zaostřování obrazu budou umístěné po okraji prostoru za zástěnu a přístupná pohledu pouze skrz malý otvor. Instalace má interaktivní část, návštěvníci mají možnost do ní vstupovat a zanechávat zde další předměty.

Domnívám se, že hlavním zádrhelem práce může být její přílišná autobiografičnost a nedostatek odstupu i řádu (vodítka pro návštěvníka). Pokud má být práce interaktivní, asi by vyžadovala vyšší míru interaktivity než „jen“ možnost zanechávat předměty. Pokud má způsobit pocit změněného stavu mysli, či pobytu v něčí mysli, asi by vyžadovala další práci na vizuální stránce, sladit jednotlivé prvky více dohromady (zvolené předměty by měly působit samy o sobě, zpracování videí by vyžadovalo určitou strukturu či příběh navazující na text vyprávění znící v prostoru...). Nezpochybnitelný je tak trochu terapeutický přínos instalace pro samotnou autorku, která si v průběhu realizace třídí myšlenky, možná způsobem, vzdáleně připomínajícím oblíbené terapie tmou.

Mé poznámky jsou kritické proto, že je zde prostor mezi „ideálním“ a aktuálním řešením (stanovovat si vysoké cíle ale není špatné, navzdory tomu, že – ještě – není možné je zrealizovat v dokonalosti). Autorka si je vědoma dalších, snad umělecky působivějších, technicky náročnějších možností řešení (např. využití virtuální reality). V práci prokázala schopnost komplexně uvažovat o tématu, nebojí se experimentovat a hledat různá řešení a její

práce je otevřená a přímo vybízí k dalšímu rozvíjení tématu – určitá „nehotovost“ díla je i výhodou, bakalářská práce je polem, které je k takovému pokoušení vlastních schopností určené.

Otázky k rozpravě:

Jaké jsou zkušenosti z realizace, splnily počáteční očekávání?

Jakým způsobem by se dala instalace dále rozvíjet (pokud je to záměrem)?

Napadají vás způsoby, jakým návštěvníka více vtáhnout do díla?

Závěrečné hodnocení: Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace: B

Posudek vypracovala: Mgr. Lenka Dolanová, Ph.D.

Datum: 1. 6. 2016

Podpis:

